

A hír, mely kedves, tudós szlovák barátunk halálát jelezte, fájdalmas veszteségről tudósította nemcsak a régi szlovák, hanem a régi magyar irodalom történetének kutatóit is. Hogy ma a felvilágosodás előtti szlovák irodalom történetéről egyáltalán beszélhetünk, az nem kis részben az ő munkájának az eredménye. Fáradhatatlan gyűjtő, kutató munkával tárta fel a régi szlovák irodalom elszoirt, levéltárakban, kéziratárakban lappangó emlékeit (köztük elsőrangú értékeket, mint XVI. századi szerelmes verseket, vagy Štefan Selecký barokk erotikus poémáját), s kiadta, rendszerezte őket. Neki köszönhető a régi szlovák irodalom emlékeit összegyűjtő hatalmas szöveggyűjtemény, valamint a régi szlovák irodalom története első részletes tudományos szintézisének szerkesztése, s részbeni megírása is. Minden felfedezése, szövegkiadása, tanulmánya számíthatott a magyar irodalomtörténetírás érdeklődésére is. Hiszen Mišanik tudta, hogy a régi századokban a magyar és szlovák irodalom mennyire egymásba fonódva fejlődött, s így megállapításai mindig a magyar irodalmi fejlődés jobb megismeréséhez is hozzájárultak. Az elmúlt húsz évben a régi magyar és a régi szlovák irodalomtörténet az ő jóvoltából párhuzamosan fejlődött, egymásnak adta a gondolatokat; folyóiratunk sorra ismertette munkáit, ő pedig Szlovákiában volt műveink értő bírálója. De ennél is közvetlenebbül beírta nevét a magyar irodalomtudomány történetébe azáltal, hogy számos érdekes magyar kézirat felfedezésén túl neki köszönhetjük a magyar reneszánsz egyik remekének, Balassi pásztordramájának az ismeretét is. A Fanchali Jób-kódex megtalálása az elmúlt negyedszázad legjelentősebb felfedezése volt a régi magyar irodalom területén, s ekkor is mint mindig, első dolga volt magyar barátait tájékoztatni és önzetlenül rendelkezésükre bocsátani az általa talált kincset. Ritka az ilyen külföldi kolléga és barát, nagyon fogjuk érezni hiányát és amíg lesz Balassi-filológia, nem fog feledésbe merülni neve a magyar irodalomtörténet-írásban.

Klaniczay Tibor

Intézeti hírek

(1972. január 1.—1972. december 31.)

(Az 1971. évi intézeti események összefoglaló ismertetését lásd: ItK 1972. 120—130.)

*

1972 januárjában kerül kidolgozásra az Intézet új négyéves középtávú terve. Ennek értelmében az intézeti kutatások 16, nagyjából azonos nagyságrendű program keretében folynak. Ezek sorában természetesen továbbfolytatódnak a már korábban megkezdett kutatások, a terv azonban jelentékeny mértékben kiegészült a legújabb időszak irodalmának komplex vizsgálatával.

*

A Szocialista Irodalmi Kutatások munkaközössége, amely az Intézet kezdeményezésére 1971 decemberében alakult meg, s eddig két vitatülést rendezett. 1971. december 22-én Szabolcsi Miklós úv. igazgató tartott előadást „Irodalomtörténet és a munkásmozgalom története”; 1972. március 1-én pedig Illés László: „Viták a proletárirodalom lehetőségéről” címmel.

*

Az NDK Zentralinstitut für Literaturgeschichte „Világirodalmi örökség, szocialista társadalom” címmel kollokviumot rendezett Berlinben május 8-tól 13-ig. Intézetünkben Bonyhai Gábor, József Farkas, Klaniczay Tibor, Nyirő Lajos, Szabolcsi Miklós vettek részt a kollokviumon.

*

A római Accademia dei Lincei Rómában tartott Anjou-konferenciáján május 23-án előadást tartott Klaniczay Tibor igazgatóhelyettes.

*

Június 8—9-én került megrendezésre a III. szovjet—magyar szimpozium Budapesten, az irodalomtudomány korszerű módszereiről és a szemiotikáról. A szovjet delegációt M. B. Hrapcsenko, a SZUTA Nyelv- és Irodalomtudományi Osztályának elnöke és B. L. Szucskov, a Gorkij Világirodalmi Intézet igazgatója vezették. Az ülészakon Intézetünk részéről előadásokat tartottak: Sötér István igazgató, Szabolcsi Miklós, Nyirő Lajos, Szili József, Bonyhai Gábor és Bodnár György.

*